

tingelse for Statsgaranti maatte være, at der blev oprettet en Laaneanstalt under Statens Bestyrelse. Derhos vil det praktiske vær ugørligt at begrænse Garantien til 150 Mill. Kr. eller et hvilket som helst andet bestemt Beløb. Men dette Flertal anser det overhovedet for utilraadeligt at imødekomme Fordringen om Statsgaranti paa dette Omraade. Under Henvisning til Forhandlingerne i Salen, og hvad der i øvrigt i den senere Tid er udtalt herom, skal dette Flertal indskrænke sig til at bemærke, at Statsgaranti for Realkrediten medfører en efter dens Mening betydelig Fare for Statens egen Kredit, særlig naar denne i vanskelige Tider ønskes benyttet i Udlandet, at dette Flertal saa langt fra kan anse Garantien for at være uden Risiko for Staten, at det meget mere vilde finde den at være forbundet med en om end fjern, saa dog aldeles uberegnelig Risiko og derfor ikke kan anse det for forsvarligt til Fordel for Grundejerne, altsaa et Mindretal af Statsborgerne, at paadrage Staten et Ansvar, som kunde blive i højeste Grad føleligt for kommende Slægter, samt at det, der kunde ventes opnaaet ved Statsgarantien, i det højeste vilde være en lidt højere Kurs paa Obligationer end den nuværende paa Kreditforeningsobligationer, uden at Kursstigningen dog kan antages at ville saa videre Betydning. Dette Flertal tilføjer, at en saadan Kursstigning kun vilde komme dem til gode, som derefter stifte Laan i saadanne Obligationer, men være uden direkte Betydning for alle dem, der allerede have deres Prioritetsforhold ordnede, og som ikke let vilde kunne være tjente med, selv ved en Kursstigning af nogle saa Procent at omprioritere deres Ejendomme, især dem, som ved de nu gennemførte Konverteringer af Kreditforeningernes Obligationer have erhvervet Fordele af stor Betydning. Dette Flertal overser ikke, at en lav Rente for 1ste Prioritet ogsaa vil kunne have gavnlig Indflydelse til Nedsættelse af Renten af sekundære Prioriteter; men da $3\frac{1}{2}$ pCt.s Kreditforeningsobligationer nu omtrent staa

i pari, maa allerede dette, saafremt Kursen holder sig, antages at ville medføre en Nedgang af Renten „paa hele Linien“, medens det uden Tvivl vilde være altfor vobeligt et Eksperiment nu at begynde med Udstedelsen af 3 pCt.s Obligationer, endog statsgaranterede.

Et Mindretal (M. B. Breinholt, Brødsgaard, S. Jensen, Madsen-Nygdal, Chr. Nielsen, Th. Nielsen og Rottbøll) finder i Modsatning til foranstaaende Flertal, at det Princip, der er nedlagt i Lovforslagets § 3, er et højt naturligt, det nemlig: at Stat og Grundejendom ere to saa uløseligt til hinanden bundne Faktorer, at den ene ikke kan bestaa uden den anden, og at de derfor maa staa Last og Braft sammen, hjælpes ad, og hvor Anledning dertil gives gensidig støtte hinanden efter Evne. At dette er et almenlydigt Princip vil næppe kunne bestrides, al den Stund Grundejendommen er Statens finansielle Fundament, og Staten Grundejendommens fødte Bærg, ligesom det er uomtvisteligt, at alt, hvad der er i Statens Interesse, ogsaa er i Grundejendommens, og at omvendt ethvert Tryk, enhver Nød, der rammer et Lands Grundejendomme, ogsaa vil føles af Staten. Da nu et stærkt Tryk, for ikke at sige Nød, i Tiden ubestrideligt hviler paa Grundejendomme — i By som paa Land — forekommer det Mindretallet, som om intet kunde være naturligere, end at Staten søgte at lette Trykket, naar det kunde ske paa en Maade, der ikke satte Staten selv i Fare, hvad næppe med virkelig Føje vil kunne siges om den Statsgaranti for primære Laan i Grundejendomme, som Lovforslagets § 3 forlanger, medens en saadan Statsgaranti utvivlsomt vilde bidrage ikke lidet til at lette det paa Grundejendommen hvilende Tryk, idet den, ved at aabne Udgang til billig udenlandsk Kapital, vilde bevirke en Formindskelse i Prioritetsrenten, der — selv om den kun blev $\frac{1}{4}$ & $\frac{1}{2}$ pCt. — vilde føles som en ikke ringe Lettelse. Ligesom